

DŽEJMS S. A. KORI
**KALIBANOV
RAT**

DRUGA KNJIGA PROSTRANSTVA

Preveo
Goran Skrobonja

■ Laguna ■

Naslov originala

James S. A. Corey

CALIBAN'S WAR

Book Two of the Expanse

Copyright © 2012 by Daniel Abraham and Ty Franck

Translation Copyright © 2013 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Za Bestera i Klarka,
koji su nas doveli ovamo*

Prolog: Mej

Mej?“, reče gospođica Keri. „Molim te da sada prestaneš da crtaš. Došla ti je majka.“

Trebalo je da prođe nekoliko sekundi kako bi ona razumela šta joj vaspitačica govori, ne zato što Mej nije znala te reči – sada je imala četiri godine, i više nije bila mala beba – već zato što se one nisu uklapale u svet koji je poznavala. Njena majka nije mogla da dođe po nju. Mama je otišla sa Ganimeda da živi na stanici Cerera, zato što joj je bilo potrebno, kako je njen tata to objasnio, da provede malo majčinskog vremena nasamo. Onda je, dok joj je srce ubrzavalo, Mej pomislila: *Vratila se.*

„Mama?“

Sa mesta na kom je Mej sedela za svojim minijaturnim štafelajem, koleno gospođice Keri zaklanjalo je pogled prema vratima garderobe. Mejine ruke su bile lepljive od boja za prste, crvena, plava i zelena su joj se mešale na dlanovima. Nagnula se i dograbila nogu gospođice Keri da bi je pomerila, ali i da bi pomoću nje lakše ustala.

„Mej!“, viknu gospođica Keri.

Mej pogleda u mrlju od boje na pantalonama gospođice Keri i suzdržani bes na ženinom širokom, tamnopotom licu.

„Izvinite, gospođice Keri.“

„U redu je“, reče vaspitačica stegnutim glasom, što je značilo da zapravo nije u redu, ali Mej neće biti kažnjena. „Molim te, idi i operi ruke, a onda se vrati i odloži pribor za slikanje. Ja ću ovo da skinem, pa onda možeš to da daš majci. Je li to neka kuca?“

„To je svemirsko čudovište.“

„Onda je to veoma lepo svemirsko čudovište. Idi sad, dušo, molim te, i operi ruke.“

Mej klimnu glavom, okrenu se i potrča prema kupatilu, dok je mantilić lepetao oko nje kao krpa uhvaćena u ventilacionom kanalu.

„I ne pipaj zid!“

„Izvinite, gospođice Keri.“

„U redu je. Samo to očisti pošto opereš ruke.“

Pustila je vodu do kraja i boje i šareni kovtenci sjurili su joj se sa kože. Obrisala je ruke ne mareći za to da li joj voda kaplje sa njih ili ne. Činilo se da se gravitacija promenila, povukla je prema vratima i predsoblju umesto dole, prema tlu. Ostala deca su gledala, uzbuđena zbog toga što je ona uzbuđena, kako Mej briše tragove prstiju sa zida i treska čančice sa bojama natrag u svoju kutiju, a onda i samu kutiju na policu. Svukla je mantilić preko glave umesto da sačeka da joj pomogne gospođica Keri, i strpala ga u kantu za reciklažu.

U predsoblju, gospođica Keri je stajala sa još dve odrasle osobe, a nijedna od njih nije bila mama. Jedna je bila žena koju Mej nije poznavala, i držala je sliku svemirskog čudovišta pažljivo u ruci, sa učtivim osmehom na licu. Drugi je bio doktor Striklend.

„Ne, veoma je dobra kad je posredi odlazak u toalet“, govorila je gospođica Keri. „Naravno, tu i tamo se desi kakva nezgoda.“

„Naravno“, reče žena.

„Mej!“, reče doktor Striklend, sagnuvši se tako da je bio jedva malo viši od nje. „Kako je moja omiljena devojčica?“

„A gde je...“, zausti ona, ali pre nego što je stigla da kaže „mama“, doktor Striklend je uze u naručje. On je bio krupniji od tate i mirisao je na so. Nagnuo ju je unazad, zagolicao je po bokovima, a ona se nasmejala dovoljno jako da više nije mogla da govori.

„Mnogo vam hvala“, reče žena.

„Drago mi je što smo se upoznale“, reče gospođica Keri dok se rukovala sa ženom. „Zaista volimo kad nam je Mej u učionici.“

Doktor Striklend je golicao Mej sve dok se vrata zabavišta nisu zatvorila za njima. Tada Mej dođe do daha.

„Gde je mama?“

„Čeka nas“, reče doktor Striklend. „Sad te vodimo kod nje.“

Noviji hodnici Ganimeda bili su široki i bujni, tako da su reciklatori vazduha retko kada radili. Lišće palme areka tanko poput noževa dizalo se i širilo iz desetina hidroponičkih žardinjera. Niz zidove se rasipalo široko žutozeleno isprugano lišće lijana. Tamnozeleno primitivno lišće svekrvinog jezika džikljalo je ispod svega toga. LE diode punog spektra sijale su bojom belog zlata. Tata je rekao da baš tako sunčeva svetlost izgleda na Zemlji, i Mej je tu planetu zamišljala kao ogromnu komplikovanu mrežu biljaka i hodnika sa suncem koje se pružalo u linijama iznad njih na svetloplavoj tavanici neba, a ljudi su mogli da se popnu preko zidova i dospeju bilo kuda.

Mej je naslonila glavu na rame doktora Striklenda, zagledana preko njegovih leđa, pominjući imena svih biljaka kraj kojih su prolazili. *Sanseveria trifasciata*. *Epipremnum aureum*. Tata se uvek osmehivao kad bi pravilno rekla ime. A kada je to radila bez ičije pomoći, celo telo joj je bilo smirenije.

„Još?“, upitala je žena. Bila je lepa, ali Mej se nije dopadao njen glas.

„Ne“, rekao je doktor Striklend. „Mej je poslednja.“

„*Chysalidocarpus lutescens*“, reče Mej.

„U redu“, reče žena, a onda ponovi, ovog puta tiše: „U redu.“

Što su bili bliže površini, to su hodnici bili uži. Stariji hodnici su izgledali prljavije iako u njima nije bilo nikakve prljavštine. Samo su bili više korišćeni. Četvrti i laboratorije blizu površine gde su živeli Mejini deda i baba kad su došli na Ganimed. U to doba nije bilo ničeg dubljeg. Vazduh je tamo gore čudno mirisao, a reciklatori su uvek morali da rade, zujali su i lupkali.

Odrasli nisu razgovarali jedno s drugim, ali doktor Striklend bi se malo-malo pa setio da je Mej tu i upitao je nešto: Koji joj je bio omiljeni crtač na staničnom kanalu? Ko joj je najbolji drug u školici? Šta je svakog dana jela za ručak? Mej je očekivala da počne da joj postavlja i druga pitanja, ona koja je uvek zatim postavljao, i imala je spremne odgovore na njih.

Da li te grebe u grlu? Ne.

Da li si se probudila oznojena? Ne.

Jesi li ove nedelje imala krv u kaki? Ne.

Da li si svakodnevno oba puta uzimala lek? Da.

Ali ovog puta doktor Striklend nije pitao ništa od svega toga. Hodnici kojima su išli bili su sve stariji i uži, sve dok žena nije morala da korača iza njih kako bi mogli da prođu ljudi koji su dolazili iz suprotnog smera. Žena je još držala u ruci Mejinu sliku, umotanu u tubu tako da se papir ne izgužva.

Doktor Striklend je stao kraj jednih neobebeženih vrata, prebacio Mej na svoj drugi kuk i izvadio ručni terminal iz džepa pantalona. Ukucao je nešto u program koji Mej nikada ranije nije videla, i vrata su se otvorila, a zaptivke su se oglasile grubim pucketanjem kao nešto iz nekog starog filma. Hodnik u koji su ušli bio je pun otpada i starih metalnih kutija.

„Ovo nije bolnica“, reče Mej.

„Ovo je specijalna bolnica“, reče doktor Striklend. „Mislim da još nisi bila ovde, je li tako?“

Mej to nije ličilo na bolnicu. Ličilo joj je na jednu od onih napuštenih cevi o kojima je tata ponekad pričao. Preostala mesta iz doba kad je Ganimed tek bio građen, koja više niko nije koristio osim za skladištenje. Ali ovo mesto je na kraju imalo vazдушnu komoru, i kada su prošli tuda, stvari su malo više zaličile na bolnicu. U svakom slučaju, bilo je čistije, a osećao se i miris ozona, kao u ćelijama za dekontaminaciju.

„Mej! Zdravo, Mej!“

Bio je to jedan od velikih dečaka. Sandro. Njemu je bilo skoro pet godina. Mej mu je mahnula dok je doktor Striklend prolazio kraj njega. Mej se osećala bolje zbog saznanja da su tu i veliki dečaci. Ako su i oni tu, onda je verovatno sve u redu, čak i ako žena koja korača sa doktorom Striklendom nije njena mama. A to je podseti...

„Gde je mama?“

„Videćemo mamu za samo nekoliko minuta“, reče doktor Striklend. „Moramo samo prvo još da obavimo nekoliko stvari.“

„Ne“, reče Mej. „Ne želim to.“

On je unese u sobu koja je izgledala kao ordinacija za preglede, samo što tamo na zidovima nije bilo lavova od kartona, a stolovi nisu bili u obliku nasmejanih nilskih konja. Doktor Striklend je spusti na čelični sto za preglede i prokuštra joj kosu. Mej prekrsti ruke i namršti se.

„Hoću mamu“, reče Mej i zastenja isto onako nestrpljivo kao što bi to uradio i tata.

„Pa, samo lepo sedi tu, pa ću da vidim šta mogu da uradim u vezi sa tim“, reče doktor Striklend sa osmehom. „Umea?“

„Mislim da smo spremni. Proveri sa operativnim, učitaj pa da puštamo.“

„Idem da im kažem. Ti ostani tu.“

Žena klimnu glavom, a doktor Striklend izađe kroz vrata. Žena je pogleda odozgo, i to lepo lice uopšte se nije osmehivalo. Mej se ona nije dopadala.

„Hoću moju sliku“, reče Mej. „Ona nije za tebe. To je za mamu.“
Žena pogleda u sliku koju je držala u ruci kao da je zaboravila da je ova uopšte tu. Razmota je.

„To je mamino svemirsko čudovište“, reče Mej. Ovog puta, žena se osmehnu. Pružila je sliku, i Mej ju je ugrabila. Malo je izgužvala papir kad je to uradila, ali nije marila. Ponovo je prekrstila ruke, namrštila se i zagundala.

„Dopadaju ti se svemirska čudovišta, mala?“, upita žena.

„Hoću mamu.“

Žena priđe bliže. Mirisala je na lažno cveće i prsti su joj bili mršavi. Spustila je Mej na pod.

„Hodi, mala“, rekla je. „Da ti nešto pokažem.“

Žena se udalji od nje i Mej ostade načas da okleva. Nije joj se dopadala ta žena, ali još manje je volela da bude sama. Ona pođe za njom. Žena krenu kratkim hodnikom, ukuca šifru u velika metalna vrata nalik na staromodnu vazdušnu komoru i prođe kroz njih kad su se otvorila. Mej ju je sledila. U novoj prostoriji je bilo hladno. Mej se to nije dopadalo. Tamo nije bio sto za preglede, već samo velika staklena kutija poput onih u kojima su držali ribe u akvarijumu, samo što je unutra bila suva, i u njoj nije sedela riba. Žena pokaza Mej da priđe, i kada je Mej prišla blizu, oštro pokuca po staklu.

Stvorenje koje se nalazilo unutra podiže pogled na taj zvuk. Bio je to muškarac, ali je bio nag i koža mu nije izgledala kao koža. Oči su mu sijale plavetnilom kao da mu u glavi gori vatra. A nešto nije bilo u redu sa njegovim rukama.

On posegnu prema staklu i Mej poče da vrišti.

Prvo poglavlje: Bobi

Snupi je opet napolju“, reče vojnik Hilman. „Komandir je sigurno besan na njega.“

Oružarska narednica Roberta Drejper iz Marsovih marinaca pojača uvećanje na prikazu unutar kacige oklopa i pogleda tamo gde joj je Hilman pokazao. Dva i po kilometra dalje, grupa od četiri marinca Ujedinjenih nacija muvala se oko svoje ispostave, osvetljena otpozadi kupolom džinovskog staklenika koju su čuvali. Kupolom staklenika koja je gotovo po svemu bila istovetna kao i kupola iza nje.

Jedan od četiri marinca UN imao je crne mrlje s obe strane kacige koje su ličile na uši bigla.

„Da, to je Snupi“, reče Bobi. „Bio je dosad danas u svakoj patroli. Baš se pitam šta je uradio.“

Stražarska dužnost oko plastenika na Ganimedu podrazumevala je da morate nečim da zaokupite misli. To je obuhvatalo i nagađanja o životima marinaca sa druge strane.

Sa druge strane. Pre osamnaest meseci, nisu postojale strane. Unutrašnje planete bile su velika, i pomalo disfunkcionalna porodica. Onda je došlo do incidenta s Erosom, i sada su dve supersile delile međusobno Sunčev sistem, a mesec od kog nijedna strana nije htela da odustane bio je Ganimed, hranitelj Jupiterovog sistema.

Kao jedini mesec s makar kakvom magnetosferom, bio je jedino mesto gde su usevi pod kupolama imali ikakve šanse u jakom Jupiterovom pojasu radijacije, a čak i tamo, kupole i staništa morali su da se štite kako bi civili bili zaklonjeni od osam rema dnevno kojima je Jupiter pekao površinu meseca.

Bobin oklop je bio projektovan tako da omogućí vojnicima da prođu kroz krater nuklearne bombe jedan sat posle eksplozije. Isto tako je efikasno sprečavao Jupiter da isprži Marsove marince.

Iza Zemljinih vojnika u patroli, njihova kupola je svetlucala na zraku slabe sunčeve svetlosti uhvaćene u ogromnim orbitalnim ogledalima. Čak i sa ogledalima, većina zemaljskih biljaka bi svenula, gladna sunca. Samo su veoma modifikovane verzije koje su naučnici na Ganimedu skleпали mogle da se nadaju da će preživeti u slabom sunčevom svetlu kojim su ih hranila ogledala.

„Ubrzo će zalazak sunca“, reče Bobi, posmatrajući i dalje Zemljine marince ispred njihove stražarske kućice, svesna da i oni posmatraju nju. Pored Snupija, primetila je i onoga kog su nazivali Švrća pošto je bio visok jedva metar i po. Zapitala se kakav su nadimak oni nadenuli njoj. Možda Velika Crvena. Na njenom oklopu još je bila kamuflaža za površinu Marsa. Nije na Ganimedu provela dovoljno vremena da bi ga prefarbala u belo-sive mrlje.

Jedno po jedno, za pet minuta su se orbitalna ogledala pogasila dok je Ganimed na nekoliko sati zalazio iza Jupitera. Sjaj iz plastenika iza nje postao je aktinski plav kad su se upalila veštačka svetla. I premda se ukupna snaga osvetljenja nije mnogo smanjila, senke su se čudno i suptilno pomerile. Iznad je sunce – koje se odavde nije videlo čak ni kao disk, već tek kao najsjajnija među zvezdama – blesnulo prošavši ispod Jupiterovog ruba, i načas se ukazao jedva vidljiv sistem prstenova planete.

„Vraćaju se unutra“, reče kaplar Travis. „Snup je na začelju. Siromah. Možemo li i mi da palimo?“

Bobi se obazre po bezličnom prljavom ledu Ganimeda. Osećala je hladnoću meseca čak i u svom oklopu visoke tehnologije.

„Jok.“

Njen odred zagunđa, ali krenu polako u koloni za njom oko kupole. Pored Hilmana i Trvisa, u ovoj patroli imala je i žutokljunca, redova po imenu Gurab. I premda je on bio marinac otprilike minut i po, gundao je jednako glasno kao i ostala dvojica razvučenim naglaskom doline Mariner.

Nije ih krivila zbog toga. Ovo je bio izmišljeni posao. Name-njen Marsovim vojnicima na Ganimedu tek kako bi imali nešto da rade. Ako Zemlja odluči da joj treba ceo Ganimed, četiri pešadinca koji tabanaju oko kupole plastenika neće je u tome sprečiti. U orbiti su desetine bojnih brodova Zemlje i Marsa bile parkirane u napetoj pat-poziciji, i ako bi došlo do neprijateljstava, kopnene snage bi to saznale verovatno tek pošto otpočne bombardovanje.

Levo od nje, kupola se uzdizala gotovo pola kilometra: trouglaste staklene ploče razdvojene blistavim podupiračima bakarne boje koji su čitavu građevinu pretvarali u ogroman Faradejev kavez. Bobi nikada nije ušla ni u jednu kupolu staklenika. Poslali su je sa Marsa u ogromnoj masi vojnika na spoljne planete i išla je u patrole po površini gotovo od prvog dana. Ganimed je za nju bio svemirska luka, mala baza za marince, i još manja stražarska postaja koja joj je trenutno bila dom.

Dok su se vukli oko kupole, Bobi je posmatrala neugledan pejzaž. Ganimed se nije mnogo menjao bez pomoći katastrofalnih događaja. Površina mu je bila uglavnom od silikatnog kamena i vodenog leda nekoliko stepeni toplijeg od svemira. Atmosfera sa kiseonikom bila je toliko retka da je mogla da prođe kao industrijski vakuum. Na Ganimedu nije bilo promene

vremenskih prilika. On se menjao kad je na njega iz svemira padalo kamenje, ili kad bi se topla voda iz tečnog jezgra probila na površinu i stvorila kratkotrajna jezera. Ni jedno ni drugo nije se događalo toliko često. Kod kuće na Marsu, vetar i prašina su menjali pejzaže iz sata u sat. Ovde je ona hodala po tragovima ostavljenim juče i prekjuče. A ukoliko se nikada više ne vrati tu, ti tragovi će je nadživeti. Zadržavala je za sebe pomisao kako je to prilično jezivo.

Ritmična škripa počela je da se probija kroz inače glatke zvuke sištanja i lupkanja njenog motornog oklopa. Obično je držala prikaz na viziru na minimumu. Tamo su se informacije toliko gomilale da je marinac znao sve živo osim onoga što se nalazilo neposredno pred njim. Sada ona podiže prikaz koristeći treptaje i pokrete očima kako bi došla do ekrana sa dijagnostikom odela. Žuta svetlost ju je upozoravala na to da je u servomotoru na levom kolenu premalo hidraulične tečnosti. Sigurno negde curi, ali sporo, pošto odelo nije moglo to da pronađe.

„Hej, momci, samo malo“, reče Bobi. „Hili, imaš li viška hidraulične tečnosti u rancu?“

„Da“, reče Hilman, vadeći već tečnost iz pakovanja.

„Štrcni mi malo u levo koleno, važi?“

Dok je Hilman čučao pred njom i radio na njenom odelu, Gurab i Trevis su se upustili u raspravu, kako se činilo, oko sporta. Bobi prestade da ih sluša.

„Ovo odelo je prastaro“, reče Hilman. „Stvarno treba da ga modernizuješ. Ovakve stvari će ti se sve češće događati, znaš.“

„Da, treba“, reče Bobi. Ali to je zapravo bilo lakše reći nego učiniti. Bobi nije mogla da stane u standardno odelo, a marinci su je terali da skače kroz niz zapaljenih obruča kad god je tražila novo, posebno skrojeno za nju. Visoka dva metra, bila je tek malčice viša od proseka za muškarca s Marsa, ali delimično zahvaljujući svom polinežanskom poreklu, bila je teška više od sto kila pri jednoj gravitaciji. Nije bila debela, ali njeni mišići

kao da su narastali svaki put kada bi makar prošla kroz teretanu, a pošto je bila marinac, trenirala je neprestano.

Odelo koje je sada imala bilo je prvo koje joj je zaista dobro pristajalo posle dvanaest godina aktivne službe. I premda je njegova starost počela da se primećuje, bilo joj je jednostavnije da ga održava u radnom stanju nego da moli za novo.

Hilman je upravo počeo da odlaže alat kad Bobin radio zapucketa.

„Postaja broj četiri komandiru straže. Javi se.“

„Potvrđujem, postajo broj četiri“, odgovori Bobi. „Ovde komandir straže broj jedan. Nastavi.“

„Komandiru straže broj jedan, gde ste više? Kasnite pola sata, a ovde se dešavaju razna sranja.“

„Žao mi je, postajo broj četiri, imamo malo problema s opremom“, reče Bobi, zapitavši se kakva bi to sranja mogla da se dešavaju, ali ne baš toliko da bi to pitala preko otvorene frekvencije.

„Odmah se vratite u postaju. Kod stanice UN ispaljeni su hici. Zatvaramo se.“

Bobi je to shvatila tek koji trenutak kasnije. Videla je kako njeni ljudi zure u nju, s mešavinom zbunjenosti i straha na licu.

„Uh, Zemljani pucaju u vas?“, upita ona konačno.

„Još ne, ali pucaju. Odmah se vraćajte ovamo.“

Hilman skoči na noge. Bobi opruži jednom koleno i na dijagnostici joj se upališe zelena svetla. Klimnu Hiliju sa zahvalnošću, pa reče: „Natrag u postaju, pod hitno. Pokret.“

Bobi i njen odred bili su još pola kilometra od postaje kad se oglasila opšta uzbuna. Prikaz na njenom viziru aktivirao se sam od sebe, prebacivši se u borbeni modus. Senzorski paket se dade u potragu za neprijateljima, povezavši se s jednim od satelita koji su

omogućavali pogled odozgo. Ona oseti škljocanje kada se puška ugrađena u desnu ruku odela prebacila na režim slobodne paljbe.

Da je počelo bombardovanje iz orbite, već bi se čule hiljade alarma, ali ona nije odolela da ipak pogleda u nebo. Nije bilo bleškova niti tragova projektila. Tamo se samo video ogromni Jupiter.

Bobi jurnu iz sve snage prema postaji. Njen odred krenu za njom bez ijedne reči. Čovek obučen za korišćenje motornog odela koji trči pri niskoj gravitaciji u stanju je da brzo prevali veliku udaljenost. Postaja se ukaza iza krivine kupole za samo nekoliko sekundi, a još nekoliko sekundi posle toga, pred njima se pojavi i uzrok uzbune.

Marinci UN jurišali su na Marsovu postaju. Hladni rat koji je trajao godinu dana postao je vreo. Negde duboko, iza hladnih mentalnih navika usađenih obukom i disciplinom, ona je bila iznenađena. Zaista nije očekivala da dođe ovaj dan.

Ostatak njenog voda bio je izvan postaje i organizovao je streljački stroj okrenut prema položaju UN. Neko je izvezao *Jodžimba* na borbenu liniju, i borbena mašina visoka četiri metra nadnosila se nad marincima, nalik na obezglavljenog džina u motornom oklopu, i teški top joj se polako pomerao dok je pratio nailazeće vojnike sa Zemlje. Vojnici UN su punom brzinom prevaljivali 2.500 metara između dve postaje.

Zašto niko ništa ne govori?, upita se ona. Tišina u njenom vodu bila je jeziva.

A onda, baš kada je njen odred stigao do linije vatre, odelo joj zacvile upozorivši je na gušenje signala. Pogled odozgo iščeznu pošto je izgubila kontakt sa satelitom. Vitalni znaci njenog tima i izveštaji o statusu opreme nestaje pošto je veza s njihovim odelima bila prekinuta. Slab statički šum otvorenog komunikacionog kanala izgubi se i ostavi za sobom još strašniju tišinu.

Ona pokretima ruku rasporedi svoj tim na desnom boku, pa krenu duž stroja kako bi pronašla poručnika Givensa, svog komandanta. Primeti njegovo odelo u samom središtu stroja,

gotovo neposredno ispod *Jodžimba*. Ona pritrča i prisloni svoju kacigu uz njegovu.

„Jebote, poručniče, šta se dešava?“, viknu.

On je pogleda razdraženo i dreknu: „Znam koliko i ti. Ne možemo da im kažemo da odstupe zbog zagušenog signala, a ne obraćaju pažnju na vizuelna upozorenja. Pre nego što smo izgubili radio-vezu, dobio sam ovlašćenje da pucam ako se približe našem položaju na pola kilometra.“

Bobi je imala još nekoliko stotina pitanja, ali trupe UN će preći liniju od petsto metara za samo nekoliko sekundi, pa je potrčala natrag kako bi ojačala desno krilo svojim odredom. Usput je naložila odelu da prebroji nadiruće snage i sve ih obeleži kao neprijatelje. Odelo je izvestilo da ima sedam meta. Manje od trećine vojnika koji su se nalazili u postaji UN.

Ovo nema nikakvog smisla.

Ona naredi odelu da izvuče liniju na prikazu vizira kako bi obeležila udaljenost od petsto metara. Nije rekla svojim momcima da je to zona slobodne vatre. Nije ni morala. Oni će otvoriti vatru kad i ona, bez potrebe da znaju razlog za to.

Vojnici UN prevalili su liniju od jednog kilometra, i dalje bez ijednog ispaljenog hica. Nailazili su u raštrkanoj formaciji, njih šest napred u nepravilnoj liniji, dok je sedmi čuvao začelje oko sedamdeset metara iza. Prikaz na viziru njenog odela odabra priliku sasvim levo u neprijateljskoj liniji kao metu, po automatizmu pronasavši najbliži cilj. Nešto ju je kopkalo pozadi u mislima, i ona poništi izbor odela i odabra metu na začelju, pa naloži odelu da uveća sliku.

Mala prilika najednom se uveća u njenom optičkom nišanu. Ona oseti žmarce na leđima i pojača sliku još jednom.

Prilika koja je progonila šest marinaca UN nije na sebi imala odelo. Niti je bila, u pravom smislu te reči, ljudska. Koža joj je bila prekrivena hitinskim pločama nalik na velike crne krljušti.

Glava joj je bila ogromna i grozna, najmanje dvaput veća nego što je trebalo da bude, i prekrivena čudnim ispupčenim izraslinama.

Ali najstrašnije su bile njene šake. Isuviše velike za telo, i previše duge za sopstvenu širinu, bile su to šake iz košmara kakav se sanja u detinjstvu. Šake trola pod krevetom ili veštice koja krišom ulazi kroz prozor. Opružale su se i grabile u prazno s neprestanom manijakalnom energijom.

Vojnici sa Zemlje nisu napadali. Povlačili su se.

„Gađajte ono što ih juri“, viknu Bobi, ne obrativši se nikome konkretno.

Pre nego što su vojnici UN stigli da pređu pola kilometra i tako izazovu Marsovcu da otvore vatru, stvorenje ih sustiže.

„O, bog te mazô“, šapnu Bobi. „Bog te *mazô*.“

Stvorenje dograbi jednog marinca UN ogromnim šakama i iskida čoveka na dva dela kao hartiju. Oklop od titanijuma i keramike pocepao se podjednako lako kao i meso unutra, rasuvisi napolje na led bez razlike izlomljene delove tehnologije i vlažnu ljudsku utrobu. Preostalih pet vojnika potčraše još brže, ali čudovište koje ih je jurilo jedva da je iole usporilo dok je ubijalo.

„Pucajte u njega pucajte pucajte“, zaurla Bobi i otvori vatru. Bobina obuka i tehnologija njenog borbenog odela zajedno stvorili su od nje izuzetno efikasnu mašinu za ubijanje. Čim je njen prst povukao oroz puške u odelu, bujica dvomilimetarskih metaka za probijanje oklopa zavijugala je prema stvorenju brzinom od hiljadu metara u sekundi. Za nešto manje od sekunde, ona je ispalila pedeset metaka u to biće. Bila je to relativno spora pokretna meta ljudske veličine, koja je trčala pravolinijski. Njen nišanski računar mogao je da obavlja balističke korekcije koje bi joj omogućile da pogodi i objekat veličine loptice za bezbol koji se kreće nadzvučnom brzinom. Svaki metak koji je ispalila u čudovište pogodio je.

Bez ikakvog učinka.

Meci su prošli kroz to, i verovatno nisu značajno ni usporili pre izlaska. Iz svake izlazne rane buknuo je mlaz crnih vlakana koja su pala na sneg umesto krvi. Kao da je gađala vodu. Rane su se zatvarale gotovo brže nego što su nastajale; jedini pokazatelj da je stvorenje uopšte pogođeno bio je trag od crnih vlakana koji se vukao za njim.

Tada ono dohvati drugog marinca UN. Umesto da ga rastrgne kao prethodnog, stvorenje ga zavitla i baci Zemljanina u punom oklopu – ukupne mase verovatno veće od petsto kila – prema Bobi. Prikaz na njenom viziru isprati vojnika UN u uzlaznom luku i spremno je izvesti kako ga čudovište nije bacilo *prema* njoj, već *na* nju. Izuzetno kratkom putanjom. Što znači brzo.

Ona se baci u stranu onoliko brzo koliko joj je to odelo dopustilo. Zlosrećni marinac UN počisti Hilmana, koji je stajao kraj nje, i onda obojica nestadoše, odskačući niz led smrtonosno brzo.

Dok je stigla da se ponovo okrene prema čudovištu, ubilo je još dva vojnika UN.

Ceo Marsov streljački stroj otvori vatru na stvorenje, uključujući i *Jodžimbov* veliki top. Preostala dva vojnika Zemlje razbežaše se pod različitim uglovima što dalje od stvorenja, pokušavajući da svojim parnjacima s Marsa otvore liniju vatre. Stvorenje je bilo pogođeno stotinama, hiljadama puta. I krpilo se ne posustajući u trku, ne usporavajući čak ni kada je jedan hitac iz *Jodžimbovog* topa eksplodirao u blizini.

Ponovo na nogama, Bobi se pridružila baražnoj vatri, ali to nije ništa promenilo. Stvorenje je naletelo na Marsov stroj i ubilo dva marinca brže nego što je oko to moglo da isprati. *Jodžimbo* skliznu u stranu, mnogo okretniji nego što je tako velika mašina trebalo da bude. Bobi pomisli kako njom sigurno upravlja Sa'id. On se kleo da može naterati veliki meh da zaigra tango, samo ako poželi. Ali to nije bilo važno. I pre nego što je Sa'id stigao da okrene top meha da bi ispalio hitac iz neposredne

blizine, stvorenje je ustrčalo uz njegov bok, dograbilo pilotska vrata i otrgnulo ih iz šarki. Sa'ida je šćepalo i išćupalo iz kaiševa kokpita, da bi ga hitnulo pravo uvis šezdeset metara.

Ostali marinci počeše da se povlaće, pucajući sve vreme. Bez radija nije bilo nikakve šanse da povlaćenje bude koordinisano. Bobi je shvatila da trći prema kupoli zajedno s ostalima. Onaj mali i daleki deo njenog uma koji nije panićio znao je da staklo i metal kupole neće predstavljati nikakvu zaštitu pred stvorenjem koje može da prepolovi oklopnika i raskomada meh težak devet tona. Taj delić njenog uma prepoznao je jalovost u pokušajima suzbijanja užasnutosti.

Dok je stigla da pronađe spoljna vrata kupole, sa njom je ostao još samo jedan marinac. Gurab. Izbliza, videla mu je lice kroz blindirano staklo kacige. Urlao joj je nešto što nije mogla da čuje. Poćela je da se naginje napred kako bi kacigom dodirnula njegovu, ali on je gurnu unazad na led. Treskao je metalnom pesnicom po kontrolama vrata, pokušavajući u bezumnoj panici da se probije unutra, kad ga je stvorenje dohvatilo i sljuštilo kacigu s njegovog odela. Gurab je stajao na trenutak, lica izloženog vakuumu, ustreptalih očiju i usta otvorenih u nećujnom krikui; tada mu stvorenje otkinu glavu jednako lako kao što mu je skinulo kacigu.

Okrenu se i pogleda u Bobi, koja je i dalje ležala na lećima.

Izbliza, videla je da su mu oći svetloplave. Pune jarkoplavog sjaja. Prelepe. Ona podiže pušku i zadrža prst na orozu pola sekunde pre nego što je shvatila da je već odavno ostala bez municije. Stvorenje pogleda u njenu pušku sa, zaklela bi se u to, nećim nalik na radoznalost, a onda je pogleda u oći i nakrivila glavu u stranu.

To je to, pomisli ona. Ovako ću skonćati a da ne znam ni šta mi je to uradilo, ni zbog ćega. Smrt je mogla da prihvati. Ali smrt bez odgovora ćinila joj se strašno surovom.

Stvorenje kroči prema njoj, pa stade i strese se. Nov par udova izbi mu iz trupa i uskoprcu se nalik na pipke. Glava, ionako groteskna, kao da mu se dodatno nadula. Plave oči sevnuše snažno koliko i svetla kupola.

A onda ono eksplodira u vatrenoj kugli koja je hitnu preko leđa i zabi u niski greben dovoljno snažno da se gel za apsorbovanje udara u njenom odelu stvrdne, zamrzne je tu gde se našla.

Ležala je na leđima i polako gubila svest. Na noćnom nebu iznad nje blesnuše svetla. Brodovi u orbiti su pucali.

Prekinite vatru, pomisli ona, odaslavši tu misao u crnilo. *Oni su se povlačili. Prekinite vatru.* Radio joj i dalje nije funkcionisao. Nikome nije mogla da kaže kako marinci UN nisu napali.

Niti da je to učinilo nešto drugo.